

Arrest

nr. 222 054 van 28 mei 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2018 dient verzoeker, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als 'ander familielid' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 12 december 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 28 december 2018 ter kennis gebracht.

1.2. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 30 januari 2019 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het

opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde datum ter kennis gebracht.

Het inreisverbod luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Beringen-Ham-Tessenderlo en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.12.2018 dat hem betekend werd op 28.12.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Beringen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Het feit dat betrokkene's neef [A.M.] [°...], die de Nederlandse nationaliteit heeft, legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef. Betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn neef voor zijn komst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's neef kan betrokkene komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene werd gehoord op 30.01.2019 door de politiezone van Beringen-Ham-Tessenderlo en verklaart dat hij geen partner of minderjarige kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 30.01.2019 door de politiezone Beringen-Ham-Tessenderlo en verklaart dat hij in België is om bij zijn neef te zijn en verklaart niet terug te willen keren naar zijn land van herkomst omdat er in Turkije geen werk is en zijn neef voor hem zorgt. Hij verklaart tevens asiel gevraagd te hebben in België, maar dat dit negatief was. Er is in zijn dossier echter geen sprake van een asielaanvraag.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van zijn arrestatie bij zijn thuis te Beringen op 30.01.2019, waarbij hij eveneens een bijlage 13septies ontving en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing het volgende :

[...]

Krachtens Artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker op illegale wijze in België verbleef.

Er wordt nergens rekening gehouden met het feit dat verzoeker in het bezit was van een attest van immatriculatie en dat hij pas op 28.12.2018 een weigeringsbeslissing ontving omtrent zijn aanvraag tot verblijf. Er dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er werd op 28.01.2019 een annulatieberoep ingediend tegen de weigeringsbeslissing dd. 28.12.2018, waarover tot op heden nog geen uitspraak werd gedaan. Momenteel is verzoeker dus nog altijd in afwachting van zijn hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan toch, ondanks deze minieme periode van illegaal verblijf en een nog hangende beroepsprocedure, meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximum-termijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Er wordt op gewezen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2018, dat hem werd betekend op 28 december 2018.

Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, omdat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te blijven, omwille van zijn hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en nu onderzoek van het dossier leert dat er geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder houdt er hierbij rekening mee dat verzoeker in België inwoont bij zijn neef die hier legaal verblijft. Hij stelt evenwel vast dat niet blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van zijn neef dan wel in het land van herkomst ten laste was van zijn neef. Hij motiveert dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn neef. Hij stelt dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker hiertoe niet in staat zou zijn. Hij oordeelt nog dat de neef verzoeker kan komen bezoeken in Turkije en contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Om deze redenen verzet de aanwezigheid van verzoekers neef in België zich volgens verweerder niet tegen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar en is er geen sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Verweerder wijst er nog op dat verzoeker verklaarde geen partner of minderjarige kinderen te hebben in België en hij evenmin elementen aanbracht die erop wijzen dat hij in zijn herkomstland moet vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat verzoeker geen uitvoering gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de betrokken vreemdeling hardnekkig volhardt in het illegale verblijf op het grondgebied, dat hij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en dat er geen sprake is van in België gevestigde gezins- of familieleden met wie een gezins- of familieband bestaat die als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM of van (andere) specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. De verwerende partij beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. Mede in het licht van de concrete motieven die inzake de duur van het inreisverbod worden gegeven, ziet de Raad ook niet in waarom het begrip “*belang van de immigratiecontrole*” onduidelijk zou zijn.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling die ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zoals reeds werd gesteld, wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat hij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. Meer concreet wijst verweerder op het gegeven dat verzoeker weigerde gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2018, hem betekend op 28 december 2018.

Verzoeker betwist dat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen. Hij wijst erop dat hij in het bezit was van een attest van immatriculatie en hij pas op 28 december 2018 een weigeringsbeslissing ontving inzake zijn verblijfsaanvraag. Hij stelt tegen deze laatste beslissing ook nog een beroep hangende te hebben bij de Raad.

De stukken van het administratief dossier leren dat verzoeker op 19 juni 2018, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ‘*ander familielid*’ zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Op 12 december 2018 werd evenwel beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij werd ook beslist dat het attest van immatriculatie van verzoeker diende te worden ingetrokken, zodat het vanaf dat ogenblik geen enkele gelding meer had. Deze beslissingen werden verzoeker op 28 december 2018 ter kennis gebracht. Vanaf dat ogenblik had verzoeker een termijn van 30 dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het hem gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet worden aangenomen dat op 30 januari 2019, datum waarop de thans bestreden beslissing is genomen, de voormelde termijn voor vrijwillig vertrek was verstreken. Er blijkt ook niet dat het door verzoeker bij de Raad ingediende beroep tegen de voormelde beslissingen van 12 december 2018 schorsende werking had.

Met zijn uiteenzetting doet verzoeker geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen, met toepassing van artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat hij een vroegere verwijderingsbeslissing niet uitvoerde.

De Raad benadrukt ook dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd (*“gaat gepaard”*). Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die wijzen op humanitaire redenen die verweerder er alsnog toe hadden kunnen of moeten bewegen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod (zie artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen uitvoering werd gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. Er wordt een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, omdat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te blijven, omwille van de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en nu onderzoek van het dossier leert dat er geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder houdt er hierbij rekening mee dat verzoeker in België inwoont bij zijn neef die hier legaal verblijft. Hij stelt evenwel vast dat niet blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van zijn neef dan wel in het land van herkomst ten laste was van zijn neef. Hij motiveert dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn neef. Hij oordeelt nog dat de neef verzoeker kan komen bezoeken in Turkije en contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Om deze redenen verzet de aanwezigheid van verzoekers neef in België zich volgens verweerder niet tegen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar en is er geen sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Verweerder wijst er nog op dat verzoeker verklaarde geen partner of minderjarige kinderen te hebben in België en hij evenmin elementen aanbracht dat hij in zijn herkomstland moet vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar geen rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden van zijn geval. Hij wijst op de minieme periode van illegaal verblijf en een nog hangende beroepsprocedure.

Verzoeker geeft in zijn feitenrelaas zelf evenwel aan dat hij *“reeds enkele jaren op het Belgische grondgebied”* verblijft. Op basis van de voorliggende stukken blijkt niet dat verzoeker, die als Turks onderdaan visumplichtig is, naar België is gekomen in het bezit van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Vanuit illegaal verblijf diende hij pas op 19 juni 2018, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als *‘ander familielid’* zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De omstandigheid dat verzoeker voor de behandeling van deze aanvraag in het bezit werd gesteld van een tijdelijke titel die zijn verblijf in het Rijk dekte, houdt ook nog geen machtiging of toelating tot verblijf in en stelt artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet buiten werking. Op 12 december 2018 werd vervolgens beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weerlegt het motief niet dat hij naliet tijdig gevolg te geven aan deze verwijderingsbeslissing. Hij geeft ook niet aan op korte termijn van plan te zijn gevolg te geven aan een verwijderingsbeslissing of hieromtrent reeds voorbereidingen te hebben getroffen. Hij opteerde dus voor een verderzetting van het eerdere illegale verblijf op het grondgebied. De Raad herhaalt verder dat niet blijkt dat het door verzoeker bij de Raad ingediende beroep tegen de beslissingen van 12 december 2018 schorsende werking had. Dit beroep werd intussen ook verworpen. In de voorliggende omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat er sprake is van elementen die afbreuk kunnen doen aan of kunnen wijzen op het kennelijk onredelijk karakter van de determinerende vaststellingen die hebben geleid tot op het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar, met name dat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te blijven, dat hij hardnekkig illegaal op het grondgebied wil verblijven en dat er geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen individueel onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat verweerder wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de hoorplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker gehoord werd door de politiezone Beringen-Ham-Tessenderlo en er rekening gehouden werd met zijn verklaringen. Doch dient dit gerelativeerd te worden.

Verzoeker zou verklaard hebben dat hij geen partner of minderjarige kinderen heeft in België. Bijgevolg zou een schending van artikel 8 EVRM dan ook niet kunnen worden aangenomen.

Vooraleerst dient benadrukt te worden dat verzoeker nauwelijks Nederlands spreekt. Hij heeft bijgevolg de vragen dan ook niet begrepen en niet kunnen antwoorden. Er was ook geen tolk aanwezig.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij zijn vriendin woont, de plaats waar hij gearresteerd werd.

Daarenboven zou hij verklaard hebben dat hij in het verleden een asielaanvraag zou hebben ingediend maar dat dit negatief was. Hieruit blijkt nogmaals dat door de taalbarrière verzoeker niet op gepaste manier gehoord kon worden. Verzoeker heeft immers nooit een aanvraag tot internationale bescherming ingediend, hij had enkel de vraag niet begrepen.

Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het bovendien niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen.

Het betreft veeleer een redelijkheids criterium waarbij het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.

Het loutere gegeven dat de verzoeker informatie heeft aangereikt die van aard is dat zij mogelijks kan leiden tot het niet opleggen van een inreisverbod, volstaat om de hoorplicht geschonden te achten.”

2.2.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit

(HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van Vreemdelingenwet. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld, vormt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is in casu derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08 - C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof van Justitie over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu stelt de Raad vast dat noch de Terugkeerrichtlijn, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een inreisverbod worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken terugkeerrichtlijn.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de voormelde richtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd,

aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij wel degelijk is gehoord, maar wijst erop dat dit in het Nederlands gebeurde en zonder de bijstand van een tolk, terwijl hij nauwelijks Nederlands zou spreken. Hij betoogt de hem gestelde vragen niet te hebben begrepen en niet te hebben kunnen antwoorden. Hij stelt ook nooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, en de vraag hieromtrent niet goed te hebben begrepen. Hij betoogt door de taalbarrière niet op gepaste wijze te zijn gehoord. Hij wijst erop bij zijn vriendin te wonen, waar hij ook werd opgepakt.

De stukken van het administratief dossier leren dat verzoeker in het kader van de terugkeerprocedure op 28 december 2018 een eerste gesprek had met een gemeenteambtenaar. Er kan worden aangenomen dat dit gesprek in het Nederlands plaatsvond. Verzoeker bevestigde zijn identiteitsgegevens en verblijfsadres in België en deelde zijn adres in het herkomstland mee, alsook de namen van zijn ouders en hun adres in Turkije. Op de vraag welke familie in België mag worden gecontacteerd, gaf hij de naam van zijn neef op. Verzoeker gaf hierbij niet aan dat hij een partner of echtgenote of kinderen heeft in België. Hij verklaarde verder in het bezit te zijn van zijn internationaal paspoort, alsook een '*Nufus Cayit Örneği*'. Verzoeker ondertekende het identificatieformulier en bevestigde hiermee dat de vermelde gegevens waarheidsgetrouw en juist waren.

Daarnaast leren de stukken van het dossier dat verzoeker nogmaals werd gehoord op 30 januari 2019, dit is de datum van het nemen van de bestreden beslissing. Met de verklaringen die hij tijdens dit gehoor aflegde, werd ook rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoeker werd gehoord in het Nederlands, waarbij werd aangegeven dat hij deze taal machtig is. Op de vraag hoe lang verzoeker in België is, antwoordde hij ongeveer één jaar. Hij antwoordde verder in België te zijn, om bij zijn neef te zijn. Hij stelde niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, omdat hij daar geen werk heeft en zijn neef voor hem zorgt. Hij verklaarde nog asiel te hebben gevraagd in België, maar dat dit hem werd geweigerd. Hij verklaarde geen ziekte te hebben die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland en daarnaast geen partner in een duurzame relatie of kinderen te hebben in België. Verzoeker ondertekende het hoorformulier.

De vaststelling dringt zich op dat verzoeker tot tweemaal toe in het Nederlands werd gehoord, zonder dat blijkt dat zich hierbij enig taalprobleem stelde of verzoeker het Nederlands onvoldoende machtig was om op nuttige wijze te worden gehoord. Telkens antwoordde verzoeker op pertinente wijze op de hem gestelde vragen en hij ondertekende ook steeds het formulier waarin zijn verklaringen werden opgenomen. Het huidige betoog van verzoeker dat hij nauwelijks Nederlands zou spreken en hij de hem gestelde vragen niet begreep en deze niet kon beantwoorden, vindt geen steun in de voorliggende stukken. Op basis van de voorliggende gegevens kan integendeel worden aangenomen dat verzoeker het Nederlands voldoende machtig was om op nuttige wijze te worden gehoord. Verzoeker overtuigt niet

waar hij thans zonder meer het tegendeel voorhoudt. Het gegeven dat verzoeker de vraag of hij reeds om internationale bescherming vroeg mogelijk inderdaad verkeerd heeft begrepen, en dit mogelijk begreep als een vraag of hij reeds een verblijfsprocedure opstartte, volstaat niet om aannemelijk te maken dat hij het Nederlands onvoldoende machtig was om in deze taal te worden gehoord en om alle overige door hem verstrekte antwoorden in twijfel te doen trekken. Er wordt herhaald dat verzoeker voor het overige alle hem gestelde vragen pertinent heeft beantwoord. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij geen partner in een duurzame relatie of kinderen heeft in België. Verzoeker verduidelijkt ook op geen enkele wijze hoe hij de vraag naar een partner in een duurzame relatie en kinderen in België dan verkeerd zou hebben begrepen.

Nu verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing tot tweemaal toe de concrete vraag werd gesteld of hij een partner of kinderen heeft in België, moet worden aangenomen dat hij op voldoende wijze in de mogelijkheid werd gesteld om enig gezinsleven met een partner en/of kind in België naar voor te brengen. Hij werd op dit punt dus gehoord en maakt niet aannemelijk dat hij was verhinderd op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen. Het bestuur kan uiteraard niet worden tegengeworpen een partnerrelatie niet in rekening te hebben gebracht, waarvan – en dit tot tweemaal toe – geen melding werd gemaakt, ondanks een duidelijke vraagstelling hiernaar.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker woont reeds jaren samen met zijn partner, mevrouw [A.O.] [R.R. ...], die in het bezit is van een F-kaart en met zijn neef, de heer [A.M.].

Dat verzoeker bijgevolg een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn familieleden en partner en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven.

Verzoeker heeft geen belang meer in Turkije. Verzoeker heeft bovendien voor dat hij naar België kwam, lange tijd in Nederland met zijn neef, de heer [A.M.] gewoond.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu beroept verzoeker zich op een schending van zijn recht op een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij stelt in België reeds jaren samen te wonen met zijn partner, die verblijfsgerechtigd is in België, en met zijn neef.

Het EHRM oordeelt dat het begrip *'gezin'* niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als *'gezinsleven'* in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Bij de bespreking van het tweede middel werd reeds vastgesteld dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, tot tweemaal toe werd gevraagd naar de aanwezigheid in België van een partner of minderjarige kinderen. Telkens gaf hij aan dat hiervan geen sprake is. In deze omstandigheden kan hij niet dienstig aanvoeren dat het thans door hem ingeroepen gezinsleven met een partner in België ten onrechte niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Rekening houdende met het gegeven dat hij zelf voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet aangaf een duurzame relatie in België te hebben, en zijn thans aangebrachte relatie dus blijkbaar zelf niet als dusdanig beschouwde, overtuigt verzoeker aan de hand van de door hem aangebrachte ongedateerde en bewerkte foto's en een attest van gezinssamenstelling van zijn neef nog niet dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie. De foto's zeggen in wezen niet veel meer dan dat verzoeker en mevrouw O.A. elkaar kennen, en dit aangenomen dat zij de personen op deze foto's zijn. Het wordt verder niet betwist dat verzoeker op hetzelfde adres verbleef als mevrouw O.A., maar er moet op basis van het voorgelegde attest van gezinssamenstelling worden vastgesteld dat ook verzoekers neef op ditzelfde adres verblijf hield. De voorgelegde stukken brengen onvoldoende duidelijkheid in de aard en de duur van de voorgehouden relatie. Een duidelijk engagement dat ten aanzien van elkaar zou zijn aangegaan, zoals een (intentie tot) huwelijk of wettelijke samenwoning of het hebben van een gemeenschappelijk kind, blijkt ook niet.

Een beschermenswaardig gezinsleven met mevrouw O.A. blijkt onvoldoende op basis van de voorliggende stukken. Een verdere belangenafweging hieromtrent dringt zich niet op.

In zoverre verzoeker zich daarnaast beroept op een gezins- of familieleven met zijn neef in België, merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM in beginsel biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In de bestreden beslissing kan worden gelezen als volgt: *"Het feit dat betrokkenes neef [A.M.] [°...], die de Nederlandse nationaliteit heeft, legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.*

Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef. Betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn neef voor zijn komst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes neef kan betrokkene komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Op lezing van de bestreden beslissing moet dus worden aangenomen dat verweerder tussen verzoeker en zijn neef geen bijzondere afhankelijkheidsband, en dus geen beschermenswaardig gezins- of familieleven, vaststelde. Daarnaast oordeelde verweerder dat verzoeker een eigen privéleven kan opbouwen in zijn herkomstland, zonder de nabijheid van zijn neef, waarbij de banden tussen verzoeker en zijn neef kunnen worden onderhouden doordat deze laatste verzoeker op regelmatige tijdstippen kan komen bezoeken in het herkomstland en door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. In deze omstandigheden oordeelt verweerder dat een inreisverbod voor drie jaar niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker gaat niet concreet in op de naar voor gebrachte motivering. Hij toont niet aan dat er tussen hem en zijn neef alsnog een bijzondere afhankelijkheidsband en dus een beschermenswaardig gezins- of familieleven zou bestaan. Ook hieromtrent drong of dringt een belangenafweging zich dus niet op.

Voor zover verzoeker nog van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op zijn privéleven, merkt de Raad op dat – voor zover zijn relatie met zijn neef een beschermenswaardig privéleven uitmaakt – in de bestreden beslissing werd geduid dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn neef. Verweerder merkte op dat de neef verzoeker kan komen bezoeken in Turkije en zij contacten met elkaar kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Om deze redenen is er volgens verweerder geen sprake van enige disproportionaliteit in het licht van verzoekers privéleven.

Verzoeker toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Hij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn herkomstland en daar zijn leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat verzoeker is geboren en getogen in zijn land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom hij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen hem en zijn neef een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Het gegeven dat verzoeker reeds meerdere jaren geleden zijn herkomstland zou hebben verlaten, maakt nog niet dat hij daar geen belangen meer heeft. Verzoeker slaagt er niet in zulks met voldoende concrete argumenten aannemelijk te maken. Verzoeker gaf ten overstaan van het bestuur ook aan dat zijn ouders nog in Turkije verblijven. Gelet op zijn leeftijd kan hij bovendien worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben.

Nu niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België, blijkt ook niet dat hij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat hij in dit land een privéleven mocht uitbouwen. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door het bestuur beschermde algemeen belang.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de door het bestuur bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar gedane belangenafweging disproportioneel is in het licht van verzoekers persoonlijke belangen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Hij kan deze wetsbepaling in het kader van de huidige procedure dan ook niet dienstig inroepen.

2.3.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het redelijkheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht. Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Ondanks het feit dat verzoeker nog in afwachting is op de behandeling van zijn beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake zijn aanvraag tot gezinshereniging, werd verzoeker bij hem thuis gearresteerd en werd hem bovendien een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker met zijn partner en zijn Nederlands neef waarmee hij samenwoont, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8° Vw. voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten. Daardoor worden de mogelijkheden voor verzoeker om zijn relatie met zijn Nederlandse neef en/of partner elders in de Europese Unie, in het bijzonder in Nederland (waar verzoeker zelf heeft gewoond), verder te zetten, drastisch ingeperkt worden. Dit zet de ernst van het aangevoerde nadeel extra in de verf. De mogelijkheid in artikel 74/12 Vw. om de opheffing of de schorsing van het inreisverbod te vragen is eerder theoretisch van aard.”

2.4.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Verzoeker is van mening dat er in zijn situatie sprake is van humanitaire redenen die het onredelijk maken dat hem een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd.

Verzoeker wijst allereerst op het feit dat hij nog een beroep bij de Raad hangende had tegen de beslissing tot afwijzing van de gezinshereniging met zijn neef. Het loutere gegeven van een nog hangend beroep is evenwel nog niet als een humanitaire omstandigheid te beschouwen. Zoals reeds werd gesteld, blijkt verder niet dat dit beroep opschortend werkte en op zich het nemen van een verwijderingsbeslissing met inreisverbod in de weg stond. Voormeld beroep werd intussen ook verworpen. Een voldoende belang bij dit betoog blijkt dus ook niet langer.

Verzoekers relatie met zijn neef werd ook uitdrukkelijk in rekening gebracht bij het opleggen van het bestreden inreisverbod voor drie jaar. Verweerder wees erop dat verzoeker niet kon aantonen dat hij in

zijn herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn neef en evenmin dat hij in zijn herkomstland ten laste was van zijn neef. Hij was van oordeel dat verzoeker een volwassen persoon is die een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn neef. Hij stelde dat de neef verzoeker kan komen bezoeken in Turkije en ze contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod voor drie jaar staat volgens verweerder dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Door louter opnieuw te wijzen op de aanwezigheid van zijn neef in België toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling op kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Er werd ook reeds op gewezen dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing tot tweemaal toe verklaarde dat hij in België geen (duurzame) relatie of kinderen heeft, zodat verweerder in alle redelijkheid naar deze verklaringen kon verwijzen om te stellen dat geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt dat zich kan verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker stelt nog door de bestreden beslissing te worden ontrukt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. Hij verduidelijkt evenwel niet welke duurzame banden hij precies met dit land heeft opgebouwd en laat na een begin van bewijs voor te leggen van een duurzame verankering. Dit betoog is niet van aard enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan te tonen.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Bij de bespreking van de vorige middelen werd daarnaast reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen en niet blijkt dat verweerder hierbij is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat de duur van het inreisverbod werd bepaald, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Gelet op hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker niet dat hierover alsnog anders moet worden gedacht. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt andermaal niet.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS